

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 16727

гр. София, 30.04.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
закрито заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **11056** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248 от ГПК, във вр. с чл. 144 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с § 40 от ПЗР от ЗИД на АПК. Образувано е след изпращане с разпореждане от 20.04.2026 г. на Върховния административен съд на Р България, Седмо отделение, по искане на Д. С. С.- жалбоподател по адм. дело 11056/24г. по описа на Административен съд София- град, чрез адв.Г., за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските. Съдържа се и искане за отвод на съдебния състав. В искането са наведени доводи, че от страна на процесуалния представител на ответника, наложил процесната ПАМ, са представени платежни нареждания за заплатени разноски по делото от трето неучастващо лице, а именно „Център за градска мобилност“ ЕАД, с което всъщност били сключени и договорите за правна защита и съдействие. Твърди, че на „Център за градска мобилност“ ЕАД не се следват разноски, т.к. не е страна по делото, а ответникът, разпоредител на ПАМ, не е сторил такива. Отделно от това счита, че претендираните разноски се явяват явно прекомерни предвид критериите по дело С-438/22 на СЕС. Моли за изменение на решение № 1377/13.07.2026г. по адм.дело № 11056/2024г. в частта за разноските, като бъде отменен изцяло осъдителния диспозитив, с който Д. С. С. е осъден да заплати на трето неучастващо по делото лице „Център за градска мобилност“ /ЦГМ/ ЕАД сумата от 2600 лева -1329,36 евро. Позовава се на съдебна практика.

В срок от насрещната страна е постъпило становище от адв. М. Г., пълномощник на ответника по делото, с което се оспорва основателността на искането. Моли за оставяне без уважение искането за изменение на решението, в частта за разноските като неоснователно.

Административен съд– София град, в настоящия състав, като съобрази изложеното в молбата и становището, намери за установено следното:

Молбата е подадена в срока по чл.248, ал.1 ГПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Преди да разгледа искането по същество, съдебният състав следва да се произнесе по искането за отвод на адв. Г.. Следва да се има предвид, че съдът се е произнесъл по аналогично искане за отвод на адв. Г. с определение от 24.03.2025 г.. и не намира основание да се произнесе в различен

смисъл. В случая не е налице нито едно от предвидените конкретни основания, визириани в чл. 22, ал. 1 ГПК, вр. чл.144 АПК. Извършените процесуални действия от страна на съдията-докладчик по хода на делото, вкл. и при постановяване на съдебния си акт, са ръководени от закона и от вътрешното убеждение на съдебния състав, в изпълнение и на указанията на ВАС, а не съставлява израз на лично отношение към страната, от която изхождат. Още повече, че съдебното решение е обжалвано пред Върховния административен съд, в компетентността, на който съд е да извърши проверка относно валидността, допустимостта и съответствието на решението на АССГ с материалния закон. Изложените доводи и цитираните решения на СЕС не могат да създадат дори съмнение както в субективната безпристрастност /личното отношение на съдията/, така и в обективната /липса на външни обстоятелства, които създават съмнение/, поради което следва искането да бъде оставено без уважение.

По същество, разпоредбата на чл.248, ал.1 ГПК /приложима по силата на препращащата норма на 144 АПК и § 40 от ПЗР от ЗИД на АПК/ постановява, че в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо- в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени решението в частта на разноските. Разпоредбата е приложима и по отношение и на другите актове, с които производството по делото е приключило, в това число и определенията при прекратяване на производството.

Отговорността за разноски е уредена в чл.143 от АПК. Съгласно ал.1 на чл.143 АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт или установи незаконосъобразност по чл. 193, ал. 2, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Съгласно ал.2 подателят на жалбата има право на разноски по ал. 1 и при прекратяване на делото поради оттегляне на оспорения от него административен акт както и поради отмяна, изменение или допълнение на акта по реда на чл. 79. Според ал.3 когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ.

Видно е от съдържанието на чл. 143 от АПК, че правилата за дължимост на разноски са обусловени от резултата при оспорването.

В случая, със съдебното решение № 1377 от 13.01.2026г. съдът е отхвърлил жалбата на Д. С. С. срещу Принудителна административна мярка „принудително задържане на пътно превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране“ по чл. 167, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, наложена на 09.11.2022 г. от „Контрольор автомобилен транспорт“ в „Център за градска мобилност“ ЕАД, [населено място]. Със същото решение е осъдил Д. С. С., ЕГН- [ЕГН], да заплати на „Център за градска мобилност“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], разноски по делото в размер на 2 600 лева /1329.36 евро/, представляващи заплатени от дружеството адвокатско възнаграждение на процесуалния представител адв. М. Г., доказани по основание и размер, съгласно представен договор за правна защита и съдействие пред всяка инстанция.

Основното възражение, изложено в искането за изменение на решението в частта за разноските, е че съдът неправилно е осъдил жалбоподателя да заплати разноски в полза на дружеството „Център за градска мобилност /ЦГМ/“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], а не в полза на издателя на процесната ПАМ-контрольор автомобилен транспорт в ЦГМ А. К. Ц.. Съобразявайки, посочената по- горе разпоредба на чл. 143, ал. 1 от АПК и вземайки предвид разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на АПК, съгласно която "Административен орган" е органът, който принадлежи към системата на изпълнителната власт, както и всеки носител на административни правомощия, овластен въз

основа на закон, включително лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, е ясно, че в конкретната хипотеза административният орган, компетентен да издаде процесната ПАМ е оправомощения служител на „ЦГМ“ ЕАД с властническите правомощия по чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП /компетентността на издателя е обсъдена подробно в процесното решение, поради което съдът не счита за нужно да преповтаря/. От друга страна, съобразно § 1, т. 6 от ДР на АПК, озаглавена "Поемане на разноски от административен орган", разноските следва да бъдат поставени в тежест на юридическото лице, в структурата на което е ответният административен орган /в този смисъл определение № 4250 от 20.04.2026г. по адм. д. № 3155/2026г., III отд. на ВАС, определение № 342 от 14.01.2026 Г. по адм. д № 214/2026г., II отд. на ВАС определение № 3026 ОТ 17.03.2026 Г. по адм. д. № 24/2026 Г., VI отд. НА ВАС, определение № 349 ОТ 27.01.2026 г. по адм. д № 662/2025г., Административен съд– Пазарджик и други/. Предвид изложеното съдът намира аргументите на жалбоподателя в тази насока за неоснователни.

Съдът констатира, че в хода на съдебното производство списъкът на разноските е представен от адв. Г. на 17.12.2025г., ведно с месечно банково извлечение, в проведеното на същата дата съдебно заседание и са изрично поискани в края на устните заседания, с уточнение, че се претендират за всяка инстанция. В тази връзка, следва да се отбележи, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания-аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК. Съгласно чл.80, ал.1 ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най- късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Т.е. денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. В конкретния казус, разноските за проведеното съдебно производство са своевременно поискани от процесуалния представител на ответника, въз основа на представен списък за разноски, договор за правна защита и съдействие и извлечение от банковата сметка на адв. Г., за заплащане на адвокатския хонорар. Сумата в размер на 2600 лева е за всички инстанции, така както е заявена /600 лева за процесуално представителство по адм.дело № 10892/22г. по описа на АССГ-л.108 от делото, 1000 лева за процесуално представителство по адм.дело № 11663/23г. по описа на ВАС-л.9 от делото и 1000 лева за процесуално представителство по настоящото дело-л.141 от делото/, т.е. претендираното и присъдено адвокатското възнаграждение не надвишава минималния такъв от 1000 лева, предвиден в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.).

Несъмнено, в нормата на чл. 78, ал.5 ГПК, приложима вр. чл.144 АПК, е предвидена възможност съдът да присъди по- нисък размер на претендираните разноски, но при наличие на мотивирано възражение за прекомерност, направено от насрещната страна. Пропускът на страната да направи възражение за прекомерност до приключване на устните състезания, въпреки че в проведеното по делото съдебно заседание на 17.12.2025г., в което делото е обявено за решаване, същият е представляван от процесуалния си представител, не може да бъде преодолян с последващо искане за изменение на разноските. Т.е. не съществува законова възможност възражението за прекомерност да бъде направено след приключване на устните състезания и постановяване на крайния акт по делото. В този смисъл е съдебната практика на ВАС /Определение № 4310/14.04.2020г. по адм. дело № 2288/2020г.на ВАС, Определение № 12454/08.10.2020г. по адм. дело № 10591/2020г.на ВАС/. Още повече, че както бе посочено по- горе претендираното и присъдено адвокатско възнаграждение е в минималния размер от 1000 лева /дори под минимума в

предходното производство пред АССГ, а именно- 600 лева/.

Действително, в т. 54 от Решение на СЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, е прието, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, че съдът няма право да присъди разноси за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта". Липсата на ограничаващ конкуренцията резултат не предполага задължително определяне на възнаграждение в предвидения минимален размер в Наредбата за заплащане на адвокатската работа. Легитимната цел, която се обезпечава посредством справедливото заплащане на положения адвокатски труд е осигуряване на качествени юридически услуги. Съответно на тази цел е договореното и платено възнаграждение. В случая с оглед процесуалната активност на процесуалния представител на ответника в проведените множество съдебни заседания и конкретната фактическа усложненост предполага размера на присъденото адвокатско възнаграждение, което както бе посочено по-горе не надвишава минимално определения в подзаконовия нормативен акт такъв. Освен това, с оглед констатираната липса на възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение до приключване на устните състезания от страна на жалбоподателя съдът не е задължен да извършва такава преценка /решение по административно дело № 11154/2024 г. по описа на ВАС, Първо отделение/.

Предвид всичко изложено, настоящият съдебен състав намира, че не са налице основания за изменение на постановеното по делото решение, в частта за разноските, поради което искането следва да се остави без уважение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, Административен съд –София град, Трето отделение, 73 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Д. С. С., чрез адв. К. Г., за отвеждане на съдия Елеонора Попова от разглеждане на искането за изменение на Решение № 1377 от 13.07.2026 г., постановено по адм. дело №11056/24г. по описа на Административен съд София град, Трето отделение, 73-и състав, в частта за разноските.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Д. С. С., чрез адв.Г. за изменение на Решение № 1377 от 13.07.2026г., постановено по адм. дело №11056/24г. по описа на Административен съд София град, Трето отделение, 73-и състав, в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване, съгласно чл. 248, ал.3 от ГПК, по реда, по който подлежи на обжалване съдебното решение, с частна жалба в 14 дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: